

ΑΙ ΠΛΑΝΑΙ ΤΩΝ ΧΙΛΙΑΣΤΩΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— *Τί διδάσκουν οἱ Χιλιασταὶ περὶ ψυχῆς καὶ τῆς ἤ Γραφῆς.*

Οἱ χιλιασταὶ διδάσκουν ὅτι ἡ ψυχή πεθαίνει μαζί με τὸ σῶμα. Ἡ Γραφή ὅμως διδάσκει ὅτι ἡ ψυχή εἶναι ἀθάνατος. Καὶ ἰδοὺ: 1) Ὁ Μωϋσῆς καὶ ὁ Ἡλίας ἐνεφανίσθησαν κατὰ τὴν Μεταμόρφωσιν τοῦ Σωτῆρος καίτοι εἶχον πρὸ πολλοῦ ἀποθάνει. 2) Ὁ Χριστὸς λέγει εἰς τὸν ληστήν: «*Αἰμὴν, λέγω σοι σήμερον μετ' ἐμοῦ ἔσῃ ἐν τῷ παραδείσῳ*» (Λουκ. 23,43). 3) Ὁ Χριστὸς ἦμα τῷ θανάτῳ του κατέβη εἰς τὸν ᾄδην καὶ ἐκλήρωσε (Α' Πέτρο. 3,18). 4) Ὁ πλούσιος ἐπῆγε εἰς τὴν κόλασιν ὁ δὲ πτωχὸς Λάζαρος εἰς τὸν παράδεισον (Λουκ. 16,20). Τὰ παραδείγματα ταῦτα μαρτυροῦν περὶ τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς.

Ἐπομένως οἱ Χιλιασταὶ πλανῶνται.

— *Τί διδάσκουν οἱ χιλιασταὶ περὶ κολάσεως, καὶ τῆς ἤ Γραφῆς.*

α) Οἱ χιλιασταὶ διδάσκουν ὅτι οἱ ἁμαρτολοὶ ὄσῳ, καὶ ἂν ἁμαρτήσουν καὶ κακοεργήσουν, (Ἰούδας) δύνανται νὰ μετανοήσουν ὅταν ἔλθῃ ὁ Χριστὸς καὶ νὰ ζήσουν εὐτυχεῖς μαζί του ἄλλως θὰ ἐξαφανισθοῦν. θὰ ἐκμηδενισθοῦν χωρὶς νὰ τιμωρηθοῦν.....!!.....προῶγμα τὸ ὁποῖον καταδεικνύει ὅτι ὁ Θεὸς δὲν εἶνε δίκαιος!!

β) Ἡ Γραφή διδάσκει: «*τὸ ὄψωνια τῆς ἁμαρτίας θάνατος*» (Ρωμ. 6,23) δηλ. θάνατος πνευματικὸς: «*ἢ δ' ἂν ἡμέρα φάγησθε ἀπ' αὐτοῦ, θανάτῳ ἀποθανεῖσθε*» (Γενέσ. 2,17) ὅπερ καὶ συνέβη διότι οἱ πρωτόπλαστοι ἁμέσως μετὰ τὴν ἁμαρτίαν ἠσθιάνθησαν τὴν πονηρίαν, τὴν ἐντροπήν, τὸν φόβον, τὴν στενοχωρίαν, τὴν λύπην τ. ἔ. τὸν πνευματικὸν θάνατον, ὅχι ὡς οἱ χιλιασταὶ ἰσχυρίζονται τὸν σωματικόν, καθ' ὅσον οἱ πρωτόπλαστοι ἔζησαν πολλὰ ἔτη μετὰ τὴν ἁμαρτίαν των. Ἐπίσης τὸ χωρίον Ἀποκαλ. 20,10 ὅπερ λέγει: «*Καὶ διάβολος ὁ πλανῶν αὐτοὺς ἐβλήθη εἰς τὴν λίμνην τοῦ πυρός, θείου, ὅπου τὸ ἡθρῖον, ὁ ψευδοπροφήτης καὶ βασανισθήσονται ἡμέρας καὶ νύκτας εἰς τὴν αἰῶνα τῶν αἰώνων*». Ὁ δὲ πλούσιος ἐβασανίζετο εἰς τὴν κόλασιν.

Ἡ Γραφή λοιπὸν διδάσκει ὅτι ὑπάρχει κόλασις αἰωνία καὶ οὐχὶ ἐκμηδενίσις ἢ ἐξαφανισμὸς ὡς διδάσκουν οἱ χιλιασταὶ.

— *Ἡ ἀσεβῆς διδασκαλία τῶν χιλιαστῶν περὶ τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ διδασκαλία τῆς Γραφῆς.*

α) Οἱ χιλιασταὶ δὲν παραδέχονται τὸν Χριστὸν «*δμοῦσιον τῷ πατρὶ*» ἀλλ' ὅτι εἶνε «*μέγας ἀρχιδούλος* τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς ὑπερήρωσε διὰ νὰ εἶνε αὐτὸς δεύτερος μετὰ τὸν Πατέρα κατὰ τὸ μεγαλεῖον, τὴν δύναμιν, τὴν ἐξουσίαν» καὶ ὅτι προῦπήρχε μὲν προτοῦ σαρκωθῆ ἄλλὰ ὡς «*ἀρχάγγελος*» τοῦ ὁποῖου τὸ ὄνομα Μιχαὴλ σημαίνει ἀντιπρόσωπος τοῦ Θεοῦ, ὅτι ἐπομένως εἶνε βλάσφημον νὰ προσκυνεῖται ὡς Θεὸς ἐφ' ὅσον αὐδαμοῦ-τῆς Γραφῆς ἀναφέρεται ὡς Κύριος καὶ Θεός !! Διδάσκουν ἐπίσης ὅτι ὁ Χριστὸς ὅταν ἔγινε ἄνθρωπος ἀφῆκεν ὀλοτελῶς τὴν θείαν του κατάστασιν ἵτοι διδάσκουν ἀντίθετα πρὸς ὅσα ἐθέσπισεν ἡ γ' Οἰκ. Σύνοδος, καὶ ἡ ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καθ' ἣν διὰ τῆς σαρκώσεως τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ ἔγινεν ἔνωσις

δύο φύσεων Θείας καὶ ἀνθρωπίνης. Προφανῶς οἱ χιλιασταὶ ἀκολουθοῦν τὸν αἰρεσιόχον Ἄρειον ὃν ἀποκαλοῦν «*ἄγγελον ἢ ἀγγελιοφόρον καὶ εὐγενῆ καὶ γηραλέον ἄνδρα*» τὸν δὲ Ἀθανάσιον τὸν ὀνομάζουσαν «*στόμα τῆς πλάνης καὶ ὑπερέτην τοῦ ἀντιχριστοῦ*»!!!...

β) Ἡ Γραφή λέγει: «*ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος καὶ ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ Θεὸς ἦν ὁ Λόγος*», (Ἰω. 1,1), ὅπερ ἀποδεικνύει ὅτι ὁ Χριστὸς (ὁ Λόγος) συνυπῆρχε μετὰ τοῦ Θεοῦ: «*Προσκυνησάτωσαν αὐτῷ (τῷ Χριστῷ) πάντες οἱ ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ*» (Ἐβρ. 1,6).

Ἰδοὺ δὲ καὶ τινὰ ἔνθα ὀνομάζεται ὁ Χριστὸς **Θεὸς καὶ Κύριος**: τὸ Ρωμ. 7,5, τὸ Τίτ. 2,13 τὸ Α' Τιμ. 3,16, τὸ Ἀποκαλ. 19,14,16, τὸ Ματθ. 22,43, τὸ Ἰω. 20,22.

Ἰδοὺ δὲ καὶ τινὰ ἔνθα ἐμφαίνεται ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε Θεὸς Ἰσὸς πρὸς τὸν Πατέρα: τὸ Ἰωάν. 10,30,38, τὸ Ἰωάν. 14,9,11, τὸ Φιλ. 2,5, τὸ Ἰωάν. 5,18.

Οἱ χιλιασταὶ, λοιπὸν ἀρνούμενοι τὰ χωρία ταῦτα τῆς Γραφῆς, ἀσβεθοῦν πρὸς τὸ δεύτερον πρόσωπον τῆς ἁγίας Τριάδος, τὸν Χριστόν.

— *Ἡ ἀσεβῆς διδασκαλία τῶν Χιλιαστῶν περὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος καὶ ἡ διδασκαλία τῆς Γραφῆς.*

α) Οἱ Χιλιασταὶ διδάσκουν ὅτι τὸ ἅγιον Πνεῦμα δὲν εἶναι πρόσωπον τῆς μιᾶς Θεότητος τ. ἔ. δὲν ὑπάρχει ἅγιον Πνεῦμα!!!

β) Ἡ Γραφή ὅμως διδάσκει ὅτι ὑπάρχει ἅγιον Πνεῦμα καὶ μάλιστα ξεχωριστὸν ἐν τῇ θεότητι ὡς μαρτυροῦν τὰ χωρία: 1) Λουκ. 2,22 ἔνθα λέγεται: «*κατέβη τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον...ὡσεὶ περιστερὰ ἐπ' αὐτόν*», 2) Ἰωάν. 14,26 ἔνθα ὀνομάζεται «*παράκλητον*» ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ, ὃν θὰ πέμψῃ ἵνα μένῃ μετὰ τῶν μαθητῶν του εἰς τὸν αἰῶνα.

Ἐπίσης ἡ Γραφή διδάσκει ὅτι τὸ ἅγιον Πνεῦμα ἔχει τὰς αὐτὰς ιδιότητας μετὰ τὸν Θεὸν καὶ πρὸς τοῦτο βλέπε τὰ χωρία Α' Κορ. 2,10 ἔνθα λέγεται: «*Ἡμεῖς ὁ Θεὸς ἀπεκάλυψε διὰ τοῦ Πνεύματος αὐτοῦ τὸ γὰρ Πνεῦμα πάντα ἐρευνᾷ καὶ τὰ βάθη τοῦ Θεοῦ*» καὶ τὸ Ἰωάν. Ἰωάν. 14,26 «*ὃ δὲ Παράκλητος, τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ὃ πέμψει ὁ Πατὴρ ἐν τῷ ὀνόματί μου, ἐκεῖνος ὑμᾶς διδάξει πάντα καὶ ὑπομνήσῃ ὑμᾶς πάντα, ἃ εἶπον ὑμῖν*».

— *Ἡ ἀσεβῆς διδασκαλία τῶν Χιλιαστῶν περὶ τῆς ἁγίας Τριάδος.*

— *Ἡ διδασκαλία τῆς Γραφῆς.*

α) Οἱ Χιλιασταὶ ἀρνοῦνται καὶ τὸ δόγμα τῆς ἁγ. Τριάδος λέγοντες ὅτι: «*ἡ περὶ Τριάδος διδασκαλία εἶναι ἐν ἐκ τῶν σκοτεινῶν μυστηρίων, διὰ τῶν ὁποίων ὁ Σατανᾶς ἐπεσκόπησε τὸν λόγον καὶ χαρακτῆρα καὶ σχέδιον τοῦ Θεοῦ*»!!!

β) Ἡ Γραφή ὅμως διδάσκει: «*τρεῖς εἰσὶν οἱ μαρτυροῦντες ἐν τῷ οὐρανῷ, ὁ Πατὴρ, ὁ Λόγος καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα*» καὶ οὗτοι οἱ τρεῖς ἐν εἰσὶ: (Α' Ἰωάν. 5,7), «*πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγ. Πνεύματος*» (Ματθ. 208,19) καὶ «*ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ κοινωνία τοῦ ἁγ. Πνεύματος εἶη μετὰ πάντων ὑμῶν*» (Β' Κορ. 13,14).

Οἱ Χιλιασταὶ ἀρνούμενοι τὴν Γραφὴν δικαίως δὲ-

Ἄρχιμ. ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ.

Ἡ ΘΕΙΑ ΠΡΟΝΟΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΝ ΚΑΘΗΚΟΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐνῶ δὲ εὐρίσκετο οὗτος εἰς τὸν κήπον καὶ ἐπελευθερώει τὰ ἄνθη καὶ τὰ διάφορα εἶδη τῶν φυτῶν, βλέπει κάτωθεν ἐνὸς περιπτέρου τράπεζαν καὶ ἐπ' αὐτῆς διάφορα βιβλία καὶ γυναικεῖα ἐργόχειρα. Ἐκ περιεργείας κινούμενος τὰ πλησιάζει, καὶ ἤρχισε ν' ἀναδιψᾷ τὰς βιβλους καὶ ν' ἀναγινώσκη τοὺς τίτλους αὐτῶν. Καινὴ Διαθήκη. Ὁσθόδοξος Κατήχησις. Τρεῖς ἱεράρχαι. Ἀνάπλασις. Ἡ καλὴ Οἰκοδόσποινα. Ὁ πρόχειρος ἰατρός, 1ος, 2ος, τρίτος καὶ ἐφεξῆς μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης. Ὁλιή σειρὰ τῶν βιβλίων τῆς ἑταιρίας τῶν ὠφελίμων γνώσεων. Ἐπειτα χαμογελῶν ἔλεγε καθ' ἑαυτόν. «Πόσον μὲ εὐχαριστεῖ, ὅταν βλέπω γυναῖκας νὰ καταγίνονται εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τοιούτων βιβλίων καὶ περιδικῶν συγγραμμάτων, καὶ νὰ μὴ χάνωσι τὸν καιρὸν τῶν καὶ φθείρωσι τὴν ὑγείαν τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος αὐτῶν εἰς τὰ μυθιστορήματα καὶ εἰς τὰ τοιούτου εἶδους βιβλία! Ἡ ἀνάγνωσις θρησκευτικῶν, ἠθικῶν, καὶ λοιπῶν ἄλλων τιοῦτων ὠφελίμων βιβλίων, φωτίζει τὸν νοῦν, στηρίζει τὴν καρδίαν, καὶ ὁδηγεῖ τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν ὁδὸν τῶν καθήκοντος, ἐκ τῶν ὁποίων ἐξαρτᾶται ἡ ἀτομικὴ καὶ ἡ κοινωνικὴ αὐτοῦ εὐημερία. Ἐνῶ ἐξεναντίας ἡ ἀνάγνωσις τῶν μυθιστορημάτων, καὶ τοῦ ἁ-θεοῦ καὶ ἀνηθικοῦ τύπου, ἐπέφερε τὸν κλονισμὸν καὶ τὴν ἀκαταστασίαν εἰς πάντα, μὲ τάσεις ἀτομικῆς καὶ κοινωνικῆς ἐξοπτώσεως, γεγονὸς παρατηρούμενον δυστυχῶς εἰς τὰς ἡμέρας μας.

Καλλίτερον καὶ μεγαλύτερον ἀγαθὸν δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ κάμωσιν εἰς ἐμὲ οἱ γονεῖς μου ἀπὸ τὴν ροπήν,

νανταὶ νὰ ἀποκληθῶν Ἀντίχριστοι.

— **Οἱ Χιλιασταὶ ἀσεβοῦν πρὸς τοὺς Πατέρας, τὰς Ἁγίας Συνόδους, τοὺς ἁγίους, τὴν ἐκκλησίαν, τὸν κληρὸν, τὴν παράδοσιν, τὰ μυστήρια, τὰς εἰκόνας, τὰς νηστείας, τὰς εορτάς.**

Οἱ Χιλιασταὶ λέγουν διὰ τοὺς Πατέρας, τὰς Οἰκ. Συνόδους: «Ἡ περίοδος τοῦ ἀντιχριστοῦ ἤρχισεν ἀπὸ τοῦ ἔτους 325 (α' οἰκ. Σύνοδος) καὶ ἐπεξετάθη μέχρι τοῦ ἔτους 539 καὶ ἦτο περίοδος σχηματισμοῦ συμβόλων πίστεως». Αἱ Σύνοδοι αὗται, λέγουν, εἶναι συνέδρια τὰ ὅποια ἐκυβέρνησε καὶ διηύθυνεν ὁ ἀντιχριστός!!!

Ἁγίους δὲν δέχονται, ἐκκλησίαν δὲν ἀναγνωρίζουν, τὴν κληρὸν ὀνομαζοῦν ὄργανον τοῦ Σατανᾶ, τὴν ἱερὰν παράδοσιν ἀποκαλοῦν ἐφεύρεσιν Σατανικὴν: «κατατίθετε τὰς παραδόσεις» λέγει ὁ Παῦλος ὅμως τὰ δὲ λείψανα τῶν ἁγίων ἀποκαλοῦν μούμιες!! τὰ μυστήρια περιφρονοῦν, τὰς εἰκόνας, τὰς νηστείας καὶ τὰς εορτάς οὐδαμῶς δέχονται....

Τὶ ἀσέβεια, τί πόρρωσις!... τί βλασφημία!...

— **Τὶ διδάσκουν οἱ Χιλιασταὶ περὶ τοῦ ἀνθρώπου.**

Οἱ χιλιασταὶ διδάσκουν «ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶνε προῖον ἐξελλέως» καὶ ἐπομένως δὲν ἔχει ψυχὴν διαφορητικὴν ἀπὸ τὴν ψυχὴν τῶν ζώων!! τί πλάνη, τί ἀσυνειδησία!...

τὴν ὅποιαν ἐνεφύτευσαν εἰς τὴν καρδίαν μου, πρὸς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ὠφελίμων βιβλίων. Εἰς πόσας περιστάσεις δὲν τοὺς ἐνεθυμήθην μετ' εὐγνώμονος ἀναμνήσεως! Εἰς πόσας τρικυμίας τοῦ βίου δὲν ἐμακάρισα τὸ ὄνομά των, διότι μοὶ εἶχον ὑποδείξει τὸν λιμένα τῆς σωτηρίας, εἰς ὃν κατέφευγον καὶ διεσωζόμην; Εἶθε ὅλοι οἱ γονεῖς νὰ ἀνεγνώρισον τὸν ἀληθῆ αὐτῶν προορισμὸν καὶ ν' ἀνέτρεφον μὲ τὸν σωτήριον τοῦτον τρόπον τὰ τέκνα των».

Ἐνῶ ὁ Παναγιώτης ἐξηκολούθει νὰ περιεργάζηται τὰς βιβλους, καὶ κάμνη τὰς ἀνωτέρω ἐκταθείσας σκέψεις παρουσιάζονται ἐνώπιόν του αἱ δύο ἀδελφαὶ Οὐρανία καὶ Εὐτυχία διὰ νὰ γνωρίσῃ αὐτὸν καὶ ἡ δευτέρα, ἦτις μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης, δὲν τὸν εἶχεν ἀκόμη γνωρίσει.

«Νά τον, λέγει, ἡ Οὐρανία πρὸς τὴν Εὐτυχίαν, εἶνε ἐδῶ ὑποκάτω τῆς σκιᾶδος, καὶ ἀναδιψᾷ τὰ βιβλία μας».

Ἐπειτα ἀποταθεῖσα καὶ πρὸς αὐτὸν τῆ εἶπε: «Εὐλογημένη ἄνθρωπε! σὲ ἐχάσαμεν; τί ἐγενεῖς; Ἡμεῖς ἐνομίσαμεν, ὅτι εἶσαι μὲ τὰ παιδιᾶ, καὶ σὺ κάθεσαι, καὶ ἀναγινώσκεις βιβλία; Διακόφατε, σὰς παρακαλῶ, τὴν ἀνάγνωσιν ἐπὶ ἐλιγονδία νὰ σὰς συστήσω τὴν ἀδελφήν μου, ἡ ὅποια ἀπουσίαζε κατὰ τὴν ἔλευσίν σας; Ἄλλως καὶ ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ δὲν μὰς ἐπιτρέπει νὰ καταγινώμεθα εἰς ἄλλου εἶδους ἐργασίας.»

Ὁ Παναγιώτης, πάραυτα ἐγκαταλείψας τὰ βιβλία καὶ ἐγερθεὶς ἐχαιρέτησε λίαν εὐγενῶς καὶ τὰς δύο καὶ εἶπε: «Χαίρω διὰ τὴν γνωριμίαν τῆς κυρίας ἀδελφῆς σας Εὐτυχίας, ἣν παρουσιάζετε, καὶ θὰ παρακαλέσω αὐτὴν νὰ δεῖξῃ τὴν αὐτὴν ἀγάπην καὶ φροντίδα πρὸς τοὺς δύο μικροὺς, ὅποιον θὰ δεῖξῃτε καὶ ὑμεῖς».

«Καὶ ἐγὼ ἐπίσης χαίρω πολὺ, ἀπήντησεν ἡ Εὐτυχία, διότι ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σὰς γνωρίσω, καὶ σὰς δεθεῶ, ὅτι ἡ ἀγάπη μου πρὸς τὰ παιδιᾶ θὰ εἶνε θερμὴ, διότι καὶ τὰ δύο, καθὼς ἀντελήφθη, ὅταν τὰ πρωτοεπισκέφθη, εἶνε ἀξία μίας τοιαύτης ἀγάπης.

Ἐπειτα ἐφώνησεν τὰ παιδιᾶ, καὶ ὅλοι ὁμοῦ ἐν συνουδίᾳ εἰσῆλθον εἰς τὸ πανδοχεῖον, καὶ καθίσαντες περὶ τὴν τράπεζαν, ἔφαγον ἐν εὐθυμίᾳ.

Μετὰ τὸ φαγητόν, ἅμα τὰ παιδιᾶ ἀπεχώρησαν καὶ εἰσῆλθον ἐκ δευτέρου εἰς τὸν κήπον διὰ νὰ ἐξακολουθήσωσι τὴν παιδικὴν αὐτῶν διασκέδασιν, ὁ Παναγιώτης λαθῶν τὸν λόγον εἶπε πρὸς τὰς δύο ἀδελφάς. «Ἐφάγαμεν, ἐπίαμεν καὶ ἐξεκουράσθημεν ἀρκετὰ. Τώρα πλέον εἶνε καιρὸς καὶ ν' ἀναχωρήσωμεν. Πρὶν ὅμως σὰς ἀποχαιρετήσω, εἶνε ἀνάγκη νὰ μοὶ κάμητε τὸν λογαριασμὸν τῶν ἐξόδων τῶν δύο γευμάτων, τὰ ὅποια ἐφάγαμεν ἐγὼ καὶ τὰ παιδιᾶ. Σήμερον εἶνε πρέπον νὰ ἐξοδῶσώ ἐγὼ διὰ τὰ παιδιᾶ, καὶ αἴριον ὅ,τι σας φωτίσει ὁ κύριος κάμητε δι' αὐτά. Εἶνε ἀρκετὰ, νομίζω, 20 δραχμαὶ, αἵτινες εὐρίσκονται εἰς τὸ θυλάκιόν μου ἀπὸ τὰς διαφόρους μου οἰκονομίας, δι' ὅλα ταῦτα τὰ ἐξόδα; Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὰ ἐξόδα, τὰ ὅποια ἴσως μοὶ χρειασθῶσιν ἕως ὅτου φθάσω εἰς τὸν τόπον μου, ἀφίγω τὴν φροντίδα εἰς τὴν θεῖαν Πρόνοιαν».

Τότε ἡ Οὐρανία τῆ ἀπήντησε τοιοῦτοτρόπως. «Νὰ μοὶ ἐπιτρέψῃτε, κύριε, νὰ σὰς εἰπω, ὅτι εἰς τὴν περίστασιν ταύτην δὲν ὁμιλεῖτε ὀρθῶς. Ἐγὼ, ἀφ' ἧς εἶπον ὅτι τὰ παιδιᾶ θὰ εἶναι ἰδικὰ μου, ἐνόηθ' ὅτι καὶ τὰ ἐξόδα τῆς συντηρήσεως αὐτῶν πρέπει νὰ εἶναι εἰς ἐὰ».